

HOOFDSTUK I

Leef mee met mij, voorwaar! Maar nee! Stort je medeleven op de kille golven der woelige wateren; werp haar op de oasen van toekomstigheid; smijt haar stuk tegen de rotsen der roddel; of beter nog, laat haar liggen in de valse en verraderlijke boezem van diep begraven hoon.

Zo luidden enkele opmerkingen van Irene, al ijsberend over het strand van ingeperkte vrijheid, alleen en onbeschut. Medeleven blesseert de borst van gekwetst geduld, — zij kent geen weerga tot behoed van onze gevoelens, daargelaten die van droefenis.

De mistroostige woonstee staat fier binnen de met klimop overwoekerde, kloekgemetselde buitenmuren van domein Dunfern, weids in verhouding en weldadig in voorkomen. Het huis werd in een tijdsspanne van driehonderd jaar gebouwd, en de constructie staat op een respectabele afstand van de moderne vooruitgang; enigermate kon het prat gaan op architectonische bereidselen die sinds haar bouw zelden dan wel nooit meer zijn beproefd.

De toegang tot dit prachtige huis van Sir Hugh Dunfern, de huidige eigenaar, werd ontworpen naar hoogst antieke principes: niets dan een enorme ijzeren poort treft de blik van de bezoeker, die aanvankelijk geneigd is te denken dat alle rondgaande geruchten aangaande de schitter van het gebouw slechts de voortbrengselen zijn van opscheppers of lediggangers; en eerst op de slingerpaden van de fijnste kiezel, her en der bezet met reuzestenen van ongepolijst graniet, kan de geest zich een ogen-

blik een voorstelling maken of het vaagste benul krijgen van de buitenissige grandeur van het geheel.

Zo mooi echter als Dunfern Mansion zich mag voordoen aan het gulzige oog van de beschouwer, toch mankeert het niet geheel aan mysterie. Terwijl veel van haar vertrekken, met kristal beslagen, grandioos en overvloedig zijn ingericht, zijn andere onophoudelijk vergrendeld voor de voet van de behoedzame binnendringer en bevatten slechts een enkele traditionele antiquiteit zonder enig materieel gewicht of zelfs maar belang voor enig individu buiten de voorvaderlijke lijn der bewoners.

Het is vaak het voornaamste voorwerp van commentaar geweest bij de schaarse eminente bezoekers die in haar ruime vertrekken zijn verwelkomd, waarom schijnbaar de voortreffelijkste vertrekken van het huis onveranderlijk gesloten waren voor hun verlangende en vorsende blik; of waarom, als een van hen eraan refereerde, de kwestie onveranderlijk met zwijgen werd afgedaan.

Voor het ogenblik zit er niets anders op dan de vraag in grauwe vergetelheid te laten verwelken, tot ze weer gewekt zal worden tot een dusdanig démasqué dat geen obstakel ertegen opgewassen is.

Binnen de eerbiedwaardige ommuring die dit optreksel van verbluffing en verbijstering omgeeft treft men boomsoorten die men zelden dan wel nooit ziet; ja, binnen de beparelde boorden van dit grootse oude herenhuis aanschouwt het oog der bevoorrechten het schitterende meer, aan alle zijden bezet met gesteente van de kostbaarste snee en afwerking; de rijkste druivenkassen, de sierlijkste varens, de verrukkelijkste oranjerieën, de bloemen en planten uit vrijwel ieder klimaat te kust en te keur, de stijlvolste wandelpaden, de ingewikkeldste kronkels die de verbeelding mogelijkerwijs kan vormen of het genie kan smeden. Met recht is het ook wel genoemd: "De Hof van Weelde."

Dunfern Mansion is sinds de aankoop in 1674 door Walter,

derde graaf van Dunfern, als erfgoed overgegaan van generatie op generatie; en is sindsdien met liefde verzorgd van binnen en met zorg bewaakt van buiten middels de vakkundige handen van handwerklieden van naam. De huidige eigenaar is de enige zoon van Sir John Dunfern bij Irene, aangenomen dochter van Lord en Lady Dilworth van Dilworth Castle in het graafschap Kent.